

ks. Leszek Polepszak SCJ
Wyższe Seminarium Misyjne Księży Sercanów w Stadnikach

RECENZJA: TADEUSZ DROZDOWICZ,
POZNAJ SERCE JEZUSA,
WARSZAWA 2017, SS. 126.

REVIEW: TADEUSZ DROZDOWICZ,
POZNAJ SERCE JEZUSA,
WARSAW 2017, PP. 126.

W Wydawnictwie RHETOS ukazała się w ubiegłym roku (2017) książka o. Tadeusza Drozdowicza SJ pt. *Poznaj Serce Jezusa*. Jej głównym celem jest przybliżenie współczesnemu czytelnikowi treści zawartych w *Litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa*. Jednak pozycja ta nie jest zwyczajnym komentarzem do poszczególnych wezwań litanijnych.

Już we wstępie autor próbuje wprowadzić czytelnika w głębię tajemnicy Boga i prowadzić go po śladach Objawienia. Zdaniem o. Drozdowicza – z pozoru lakoniczne – wezwania litanii kryją w sobie istotną treść teologiczną, do tej zaś można dotrzeć jedynie poprzez medytację fragmentów Pisma Świętego, do których poszczególne wezwania się odwołują. Przedstawiając następujące po sobie obrazy – ikony – wyłaniające się z litanijnych wezwań, autor próbuje zestroić z sobą dwa światy: świat tradycyjnej pobożności oraz świat geniuszu Bożego objawienia. Zasadniczym punktem odniesienia jest tutaj Księga Życia, czyli Pismo Święte.

Autor dopuszcza jednak do głosu także – niekiedy mniej znane – teksty mistyków średniowiecznych, by lepiej jeszcze ukazać żywe promienie Bożej miłości.

Celem publikacji – oprócz osobistej refleksji nad litaniami – jest zaproszenie czytelnika do odkrycia misterium Serca Jezusowego oraz szukanie sposobów na lepsze Jego poznanie. Służy temu przede wszystkim modlitwa, do której dobrą inspirację stanowią prawdy zawarte w litanijnych wezwaniach.

Swoją publikację autor podzielił na dwie części. W pierwszej z nich przedstawia najpierw krótki zarys kultu Bożego Serca, by przejść następnie do ukazania szkicu historycznego powstania *Litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa*. Samą litanie autor postrzega jako żywy traktat teologiczny, w którym zawarte zostały dwa światy: świat materialny związany z człowieczeństwem Jezusa Chrystusa i świat niewyraźalny – świat Bóstwa całej Trójcy Przenajświętszej. Zgłębiając poszczególne wezwania litanii, można bowiem odkryć wielkie tajemnice wiary takie jak: jedność Osób Boskich, misterium Wcielenia, prawdę o zbawczej misji Jezusa czy prawdę o eschatologii. Z pozoru monotonne wypowiedzanie kolejnych wezwań poprzez świat Biblii i jej symboli wprowadza osobę modlącą się w rzeczywistość objawiającego się Boga, który staje się coraz bliższym człowiekowi, pozwalając, by ten wielbił Go z dziękczynieniem.

Pojęcie „serca”, które stanowi centrum litanii, jako uniwersalny symbol miłości, z jednej strony pomaga ukazać ludzki aspekt Boga – Jezusa Chrystusa, czyli jego człowieczeństwo, z drugiej zaś – idąc za intuicją św. Gertrudy – staje się mistycznym mostem łączącym dwie natury Chrystusa: boską i ludzką. To Serce nieustannie pała miłością do człowieka i wprowadza duszę na drogę Bożej ekonomii, której celem ostatecznym jest jej zjednoczenie z Bogiem. Przechodząc poprzez wybrane fragmenty biblijne ukazujące tajemnicę Serca Boga, autor dochodzi do kontemplacji zranionego boku Jezusa. Przywołując teksty świętych, ukazuje następnie Serce Jezusa wraz z Jego różnymi odcieniami, do których odwołują się mistyczne określenia: „źródło życia”, „źródło sakramentów Kościoła”, „miasto ucieczki”, „Święte Świętych”, „księga Bożej miłości napisana krwią Boga”, „tarcza” czy wiele innych. Autor słusznie oddaje głos także

polskim piewcom miłości Serca Jezusowego, wśród których wymienia przede wszystkim Kacpra Drużbickiego oraz św. Jana Pawła II.

W części drugiej książki odnajdujemy omówienie najważniejszych tematów teologicznych zawartych w wezwaniach litanii. Autor ukazuje je zestawione w cztery zasadnicze zagadnienia: „Tajemnica Jezusa”, „Jezusowe zaangażowanie w świat”, „Kalwaria” i „Droga ku chwale”. Litania zaprasza przede wszystkim do kontemplacji Jezusa jako Syna Ojca Przedwiecznego, współistotnego Ojcu, nieustannie z Nim zjednoczonego i działającego Jego mocą. Synostwo względem Ojca pozwala zrozumieć także perspektywę każdego ludzkiego istnienia i ukazuje pragnienia Boga, który z wielką miłością spogląda na każdego człowieka. Być synem oznacza również „kochać”, a „kochać” znaczy „być”. Każdy człowiek jest – zdaniem autora – „zrealizowanym marzeniem Boga”, wybranym i poświęconym jeszcze przed ukształtowaniem w łonie matki (por. Jr 1,5). W przypadku samego Jezusa synostwo oznacza zrodzenie z substancji Boga. Serce Jezusa zostaje ukształtowane w łonie Matki, ponieważ Ojciec pragnie, by Jego Syn stał się człowiekiem. Przywołując opinię Croiseta, autor stwierdza, że w momencie poczęcia to Serce zapłonęło niezmierną miłością do ludzi, miłością boską i ludzką jednocześnie. Zatrzymując się nad tematem Jezusowego zaangażowania w świat, o. Drozdowicz akcentuje najpierw prawdę o zamieszkaniu Boga pośród nas. Jezus zostaje ukazany jako Emmanuel, a Serce Jezusa staje się od-tąd świątynią Boga, tabernakulum Trójcy Przenajświętszej i obecnością Boga pośród nas. Dom Boga dla autora oznacza przede wszystkim cud wspólnoty stworzonej między Bogiem a ludźmi (por. Ap 23,1). Będąc gorejącym ogniskiem miłości, Serce Jezusa ukazuje nam się w perspektywie miłości, dobroci i sprawiedliwości. Kolejny temat – „Kalwaria” – ukazuje nam Jezusa Chrystusa, który ofiaruje się Bogu dla zbawienia człowieka. Jezus staje się dla człowieka niekończącym się życiem, zmartwychwstaniem i przebaczeniem grzechów. Będąc krwawą ofiarą grzeszników, Serce Jezusa jest prześlaniem za grzechy, pasterzem, który staje się barankiem paschalnym. Serce Jezusa jest wynagrodzeniem za grzechy człowieka. Ostatni poruszony temat: „Droga ku chwale” kieruje czytelnika na ostateczny cel człowieka. Śmierć Chrystusa nie jest w sta-

nie oddzielić bóstwa Jezusa od ludzkiego Serca Syna Bożego. Jedność Jego bóstwa i człowieczeństwa jest niezniszczalna, dzięki czemu miłość Jezusa pozostaje zawsze wierna. Niezwykle imię Syna Bożego objawione pogrążonej w żałobie Marcie: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem” (J 11,25), wskazuje na tajemnicę życia Bożego. Zarówno określenie „zmar-twychwstanie”, jak i „życie” odnoszą się do istoty Serca Jezusa i domaga-ją się od człowieka wiary – cudownego daru Boga.

Autor kończy swoją książkę odniesieniem do Maryi, Matki wszystkich żyjących, doskonale zjednoczonej z Boskim Sercem Jezusa, które jest rozkoszą wszystkich świętych. „Rozkosz” jest synonimem spełnie-nia i szczęścia oraz nieograniczonej żywotności. Serce Jezusa jest wy-pelnieniem ludzkich pragnień, których pełni człowiek będzie mógł doświadczyć w niebie.

Omawiana publikacja w pełni zasługuje na uznanie. Choć dotyczy najistotniejszych treści wiary, została napisana językiem przystępnym i obrazowym. Dzięki tekstom biblijnym i odwołaniom do pism najważ-niejszych świętych związanych z kultem Najświętszego Serca Jezusowe-go ma ona swoją głębię i staje się nową okazją do kontemplacji miłości Boga do każdego człowieka.